

Hồi thứ 49

Trọng thân tình, quên kiêng luật phép Vì nghĩa sĩ, đánh phá công đường

Lúc ấy Thiên tử đi xem xung quanh mã ấy, rồi ngồi trước mã đàm luận cùng Bạch Long, xảy thấy hai người đi ngang qua đó, vừa đi vừa nói nhỏ nhỏ, Thiên tử chẳng biết là ai nên không lưu tâm xem kỹ làm gì.

Còn Bạch long thấy hai người ấy thì lật đặt nom theo nghe trộm, nghe người kia hỏi người nọ rằng:

- Anh đến chỗ ấy làm gì ?

Người nọ đáp:

- Tôi cũng tưởng là nghe anh mà nên việc, cho nên vô đơn cáo gian cho Quách Lễ Văn, muốn cho nó thường gia tài, được lấy bạc ấy làm vốn, ngã ra lộng giả thành chân, nó bị ở tù, còn tôi long nhong mà chịu túng, bây giờ nếu tôi vào xin bãi nại, lại e Tri huyện làm tội vu oan, cho nên chưa biết tính lẽ nào, tôi phải ra đó đón kiếm thương khách, họa may gặp người quen lớn, quơ tạm đôi ba chục lượng mà xài đỡ.

Người kia nói:

- Mới đây tôi có nghe đồn Tri huyện này đổi đi chỗ khác, trong ít ngày nữa có Tri huyện khác bổ khuyết, chừng ấy anh sẽ đến viếng Tri huyện mà nói Quách Lễ Văn giàu lớn, thì Tri huyện lẽ nào lại không tham tiền mà gỡ tội cho nó sao. Hễ gỡ cho nó khỏi tội thì phải dạy nó thường bồi cho anh bãi nại, khi bãi nại đó lẽ nào anh lại không tiền.

Nói vừa dứt lời Bạch Long nhảy tới điểm mặt người mới nói đó mà mắng rằng:

- Thằng khốn kiếp này đã hại cho người ở tù, lại còn toan mưu giết của người nữa. Ta hỏi mi, Quách Lễ Văn có thù gì với mi, mà mi hại nó như vậy.

Bèn nắm đầu người ấy vật ngửa xuống đất mà đánh vô sườn một hồi.

Người ấy không la gì được, hộc máu chết tươi.

Còn người kia thì đã kiếm đường trốn mất.

Thiên tử thấy vậy, lòng sợ Bạch Long đánh quá tay mà chết người ấy, cho nên chạy lại can gián, ngã ra Bạch Long ngừng tay thì người ấy đã chết rồi.

Bạch Long nói với Thiên tử rằng:

- Thằng này là thằng mà tôi nói với nhân huynh hôm qua đó, tên nó thật là Vương Hoài, đã hại em tôi ở tù lại còn toan mưu giết của, chờ cho tân quan đến đây thì nó sẽ làm kẻ ấy, như vậy mà còn để nó làm gì.

Thiên tử nói:

- Túc hạ giết nó như vậy, quyền thuộc của nó kêu nài thì trốn đi đâu cho khỏi.

Bạch Long nói:

- Đứng trượng phu phạm phép thì chịu phép, lẽ nào lại trốn đi đâu, tôi phải đem thân đến quan chịu tội bây giờ đây.

Nói rồi liền nắm hai giò Vương Hoài vác lên vai mình mà chạy tuốt.

Thiên tử thấy vậy nói với Châu Nhật Thanh rằng:

- Người ấy thật đáng anh hùng, nếu để nó chết thì uổng lắm.

Vừa muốn chạy theo kêu Bạch Long ngừng lại, xảy thấy tám chín người cầm cây hèo, áp đến la lớn rằng:

- Loài hung thủ, mi đã giết thác mạng dân lại còn vác thân mà chạy đi đâu vậy ?

Bèn áp lại bắt Bạch Long mà trói kέ.

Thiên tử thấy vậy nói với bọn ấy rằng:

- Lão ấy đi vừa đến đây, khi không thổ huyết chết tươi, nào phải ai giết mà các người phòng trói người ta. Vậy các người phải mở người ấy được va đến quan đối nại, bằng không thì ta đánh chết.

Bọn đó nghe mấy lời ấy thì nói với nhau rằng:

- Người này chắc là đồng mưu với người sát nhân đây, cho nên kiếm điều yểm sức cho nhau như vậy. Chúng ta cũng nên bắt nó giải nạp đến quan luôn thể.

Bèn áp lại bắt Thiên tử.

Thiên tử đá một đứα một đá văng ra xa lắc.

Bọn ấy quì lạy xin dung, thiên tử khiến phải mở trói cho Bạch Long.

Bọn ấy vâng lời mở trói cho Bạch Long, song cũng sợ trốn nên theo sau mà giữ.

Nguyên người đi với Vương Hoài đó thật là người bị hỏa hoạn, khi ấy chạy về báo với người nhật thừa nơi nha môn, cho nên bọn ấy đã bắt Bạch Long như vậy đó.

Bạch Long thẳng tới huyện nha, đứng tại giữa cửa mà nói lớn rằng:

- Tôi đã giết thác Vương Hoài tại đường trước mà Tô tiểu tiểu, cho nên đến đây chịu tội.

Người thơ lại lật đật chạy ra hỏi lại, thì Bạch Long cứ việc khai ngay, chẳng giấu chút nào.

Thơ lại giam đở Bạch Long vào trại mà chờ Tri huyện trở về.

Lúc ấy thiên tử cũng có đi theo Bạch Long, thấy Thờ lại giam Bạch Long vào trại, lòng e Bạch Long chịu đói không nổi, thì hỡi Châu Nhật Thanh mua bánh điểm tâm mà cho Bạch Long ăn, rồi mới đi với Châu Nhật Thanh trở về khách điểm mà ăn cơm.

Ăn rồi Thiên tử đi với Châu Nhật Thanh thẳng tới Huyện nha được có xem thử Tri huyện đã về hay chưa.

Đến nơi, thấy các nha dịch đến nói:

- Lão gia đã về, chút nữa thì người ra khách. Ai nấy đứng cho an chỗ, chẳng nên qua lại lộn xộn mà tôi bị mắng.

Thiên tử và Châu Nhật Thanh đều đứng trước thềm mà chờ Tri huyện ngồi khách được có xem thử xử đoán thế nào.

Giây lâu, tri huyện ra khách.

Thiên tử xem thấy Tri huyện ấy tác chừng năm mươi, mặt đen mày dài, miệng rộng mắt lớn xem bộ phải mặt trị dân.

Tri huyện truyền đòi mấy tên đi bắt Bạch Long mà hỏi trước.

Mấy người ấy cứ việc khai ngay.

Tri huyện khiến dẫn Bạch Long ra đó hỏi rằng:

- Em mi là Quách Lễ Văn đốt nhà người ta, ta đã tra hỏi minh bạch, thì nó cũng chịu án rồi và khi ta hỏi thì cũng chưa hề đánh khảo tới nó, chẳng phải là ta quật giả thành chiêu, ức gì lắm sao, mà mi lại giết Vương Hoài là đứa vô can như vậy ?

Bạch Long khai hết đầu đuôi, y như mấy lời đã nói với Thiên tử trước đó.

Tri huyện nói:

- Mấy lời mi khai đều không bằng cớ gì hết, để ta khám nghiệm rõ ràng, nếu quả cố sát ta sẽ chiếu luật mà xử.

Bèn nhất diện khiến giam Bạch Long vào ngục, nhất diện lên kiệu đến mã Tô tiểu tiểu mà khám nghiệm tử thi.

Đến nơi, quả thấy tử thi đều không lẫn roi dẫu đao gì hết, duy có mấy cái dấu tay đánh nhằm chỗ hại, cho nên phải chết.

Khám nghiệm xong rồi, Tri huyện lên kiệu trở lại nha môn, thẳng vào hậu đường mà nghỉ.

Lúc ấy mẹ của Quách Lễ Văn nghe đồn Bạch Long đã giết Vương Hoài mà bị án sát nhân thì lòng rất kinh hãi lật đật thẳng đến nha môn mà xem, thấy quả như vậy thì khóc rằng:

- Vậy mà hồi sớm mai này nó lại hăm hờ về nói với tôi rằng: Có một người họ Cao nào hứa chịu kêu nài cho em nó khỏi tù, ngã ra chẳng thấy họ Cao nào cứu, mà nó lại mắc tội to như vậy !

Thiên tử thấy bà ấy khóc thì động lòng thương, ngất vì Tri huyện đã thả vào hậu đường khó nổi kêu nài gì được.

Bèn bước lại đánh trống kêu oan om sòm.

Tri huyện lật đật xốc đến thẳng đường truyền quan bắt người đánh trống lại đó cho mình tra hỏi.

Thiên tử bước lại trước mặt Tri huyện mà rằng:

- Tôi có hai người bằng hữu đều bị tội oan, cho nên đến xin Tri huyện vị tôi chút đỉnh, cho hai người ấy ở ngoài hầu tra, như có sợ trốn thì để tôi bảo lãnh.

Tri huyện mắng rằng:

- Ngươi là người gì lại dám đến đây bảo lãnh cho tù nhân, thật là ách giữa đảng muốn mang vào cổ. Thôi ta cũng chẳng muốn làm tội những kẻ không biết. Ngươi phải mau mau lui ra, được cho khỏi chịu đòn bọng. Từ rày về sau đừng tới nha môn đánh trống la om như vậy nữa.

Thiên tử cười rang:

- Chừng ta muốn đánh thì đánh, dẫu quan Tuần phủ cũng không làm gì ta được, huống gì là Tri huyện. này ta nói cho Tri huyện biết, thằng Vương Hoài đó là đứa tử hữu dư cô, Bạch Long giết nó là rất đáng. Vậy xin Tri huyện hãy tha Bạch Long ra khỏi ngục, bằng không ắt là khó lắm.

Tri huyện nghe nói nổi giận mắng rằng:

- Mi có bệnh điên phải chăng ? Ta đã rộng lòng dung thứ, sao mi còn chưa chịu ra. Hay là mi nói ta không làm gì mi được. này, ta nói cho mi biết, dẫu cho hoàng thân quốc thích đi nữa, đến đây làm ngang như vậy ta cũng không dung.

Thiên tử cười rằng:

- Ta là Cao Thiên Tử, quen biết với quan quyền nhiều lắm, lẽ nào lại sợ một chú Tri huyện sao ? này ta nói cho ngươi biết, nếu ngươi muốn lấy thế lực mà hiếp ta thì ta ra oai làm trước cho mà xem nói rồi liền giở chân đạp vô bình phong.

Bình phong ngã xuống tức thì.

Tri huyện thấy vậy nổi giận, kêu quân nha dịch mà khiến bắt.

Quân nha dịch áp lại muốn bắt Thiên tử.

Thiên tử đá bọn ấy lăn cù.

Bọn ấy đã bị Thiên tử nơi trước mà Tô tiểu tiểu thì đã kinh tâm, bây giờ Tri huyện sai khiến cũng phải gắng gượng vâng lời, kỳ thật ý không muốn bắt.

Đến chừng bọn ấy bị đánh trước mặt Tri huyện, thì lấy có ấy mà không bắt nữa.

Tri huyện vỗ bàn vỗ ghế, mắng nộ nha dịch khiến phải áp vô bắt Thiên tử.

Thiên tử nổi giận nhảy tới muốn bắt Tri huyện.

Tri huyện thất kinh chạy vào hậu đường mà trốn.